

teanu, și adesea în cadrul conducerii intelectuale și politice, actualul președinte al Camerei, C. A. Rosetti, treceau de mult încă drept oameni politici accesibili influenței rusești, deci acțiunile lor erau urmărite pe atunci cu oare care grije. Nu doar că, în impregnările sale, nu puteau susține de la unele pretenții ale Rusiei. Prin tratatul dela Paris din 1856 teritoriul nostru fusese declarat inviolabil dintr-o singură parte, iar noi însuși fussemăr puși sub garanție că se vor păstra. Dar în casul de fată totale puterile ne parăsiseră. La Franția nu mai putem găsi, la Italia, în general, nici Anglia purură nu s'a arătat puțin simpatică; Turcia de mult timp incetase de a mai avea altă politică, de căt aceea a unei îndreptări pasivită și, în loc de a acorda, cu o îndrăgostire hotărâră, libertatea deplină a României (aceea ce era de fapt în toate privirile esențială și ceea ce ar fi să poată întregii situații și reboiuinii o altă turmură), ea, din contră, prin o declaracie a faimosului "Constituții," din Decembrie 1876, o lucrare redă și lui Midhat-pasa, a stabilit în mod expres, că România e numai o provincie a imperiului otoman,⁴ de a dreptul în bătălie de joacă pentru vehicile capitolatiuni, și pentru spiritual tratatul dela Paris, și 'n orice cas pentru starea existentă a slavurilor. Înainte de toate însă, alianța celor trei împărați statei americanătoare în fața României la începutul anului 1877, încă la 5 Decembrie 1876, principalele Bismarck declarase din cuvînt în genere că Rusia se învoia în generale a recunoaște independența noastră.

Djea în memorabile învoala se crezută din Salisbur și Svalof del 30 Mai 1878 § 11, Anglia declarase că „guvernul M. S. britanic ar crede, că ar fi trebuid să se exprime profunda lui părere de către Rusia, dacă Rusia ar insista în mod definitiv asupra retrocesiunii Basarabiei. Dar sănătatea în mod suficient, că celelalte puteri semnătoare ale tratatului de Paris nu sănătate de a manânci cu armele granitale României, stabilită prin acel tratat, Anglia crede a nu avea în ceea ce astăzi un interes de așa natură, pentru a se crede în drept de la un singură aspirație și responsabilitatea unei rezistențe în contra schimbului propriu.”

La congresul dela Berlin n'ă mai fost vorba de căt despre mărimea compensației pentru cestinuia siluătă de teritoriu, și dă, Waddington începă discuția în un apel „ăl'espirt d'équité et de bienveillance du gouvernement russe” pentru a da României „quelque satisfaction.” Prin aceasta li s'aduce mai multora dintre membrii consiliului „un grand soulagement aux préoccupations de leur conscience.”

Acestă caracteristică „scrupulele acu-

șintie” stau din cuvînt în cînvînt în protocolul al X-lea al congresului dela Berlin.

Și principalele Bismarck își exprima „simpatia” să pentru România și să îl „satisfacă” dacă acest principat ar putea să facă; dar ca oin politică, practic înainte de toate, el doresc, în interesul unei paci durabile, să nu rămână în politica viitoare a Rusiei vreun „acte de dignitate blesse.”

Astfel Basarabie a sunulă dela România, ear' aceasta primește Dobrogea în intindere ei actuală. Principalele Goriașco mai declară, că este un „acte de gîndositate de la partea

la Rusia !

Astăzi România stă înaintea fapulului complint: e independentă și independentă ei e recunoscută. Basarabia a pierdut-o însă și a căpătat Dobrogea pentru ea.

Nu scim, în adevăr, dacă, prin aceasta, a disperat din politici viitoare a Rusiei acel „sentiment de dignitate blesse”; dar ceea ce scim e, că din adunc sentiment de obțiere și de nelinredere în contra Rusiei a rămas în inimile părții celei mai bune tocole, care decide pentru viitor. Să finidă, într-o teară, în care există libertatea absolută a presei și a întreprinderilor și o posibilitate nemălită pentru formare și manifestare unui curent național, impregnările aceasta ar fi însemnată pentru direcția politică ei viitoare, trebuie să considerăm mai de aproape această stare care cum morală ar opinionei politice din jîar.

Într-adveș, pacea preliminară dela San-Stefano s'a tratat și șicăt numai de către plenipotențiarii rusi Ignatieff și Neliotov de o parte, și de către cei turci, Safvet-pasa și Sadullah-Bey de altă, iar, despre noi se dicea în art. 5: „La Sublime Porte recunoaște l'indépendance de la Roumanie qui sera valeur ses droits à une indemnité à débattre entre les deux parties,” ear' în art. 19 Rusia lăsa însă „ne dési-

rant pas s'annexer ce territoire,” își rezerva posibilitatea unui schimb pe partea română a Basarabiei.

Așa dar se deduce lucru pe fată în mod formal: Rusia rupea convenția ei cu România înainte de a fi trecut un an de la Iașeieira ei, rupea legăduința ei de a garante infregătirea teritoriuui și pretindeas Basarabia. Cemerile române declară în unanimitate, că nu vor schimbul cu Dobrogea, guvernul protestă, Rusia amenință cu forță, și cănd luerul veni înaintea consiliului dela Berlin, la 1 Iulie 1878, dorința Rusiei nu numai că se realizează, ci retrocesiunea Basarabiei doveni chiar una din cele doce condiții subt care Rusia se învoia în genere de a recunoaște independența noastră.

Djea în memorabile învoala se crezută din Salisbur și Svalof del 30 Mai 1878 § 11, Anglia declarase că „guvernul M. S. britanic ar crede, că ar fi trebuid să se exprime profunda lui părere de către Rusia, dacă Rusia ar insista în mod definitiv asupra retrocesiunii Basarabiei. Dar sănătatea în mod suficient, că celelalte puteri semnătoare ale tratatului de Paris nu sănătate de a manânci cu armele granitale României, stabilită prin acel tratat, Anglia crede a nu avea în cestinuia aceasta un interes de așa natură, pentru a se crede în drept de la un singură aspirație și responsabilitatea unei rezistențe în contra schimbului propriu.”

La congresul dela Berlin n'ă mai fost vorba de căt despre mărimea compensației pentru cestinuia siluătă de teritoriu, și dă, Waddington începă discuția în un apel „ăl'espirit d'équité et de bienveillance du gouvernement russe” pentru a da României „quelque satisfaction.” Prin aceasta li s'aduce mai multora dintre membrii consiliului „un grand soulagement aux préoccupations de leur conscience.”

Acestă caracteristică „scrupulele acu-

șintie” stau din cuvînt în cînvînt

în protocolul al X-lea al congresului dela Berlin.

Și principalele Bismarck își exprima „simpatia” să pentru România și să îl „satisfacă” dacă acest principat ar putea să facă; dar ca oin politică, practic înainte de toate, el doresc, în interesul unei paci durabile, să nu rămână în politica viitoare a Rusiei vreun „acte de dignitate blesse.”

Astfel Basarabie a sunulă dela România, ear' aceasta primește Dobrogea în intindere ei actuală. Principalele Goriașco mai declară, că este un „acte de gîndositate de la partea

la Rusia !

Astăzi România stă înaintea fapulului complint: e independentă și independentă ei e recunoscută. Basarabia a pierdut-o însă și a căpătat Dobrogea pentru ea.

Nu scim, în adevăr, dacă, prin aceasta, a disperat din politici viitoare a Rusiei acel „sentiment de dignitate blesse”; dar ceea ce scim e, că din adunc sentiment de obțiere și de nelinredere în contra Rusiei a rămas în inimile părții celei mai bune tocole, care decide pentru viitor. Să finidă, într-o teară, în care există libertatea absolută a presei și a întreprinderilor și o posibilitate nemălită pentru formare și manifestare unui curent național, impregnările aceasta ar fi însemnată pentru direcția politică ei viitoare, trebuie să considerăm mai de aproape această stare care cum morală ar opinionei politice din jîar.

În ce perde Rusia din influență ei în România, trebuie să căștige Austria. O scură privire retrospectivă asupra trecutului va face să rezarbă cu claritate exactitatea acestei teze, chiar dacă n'ar rezari din faptul, că prin tratatul dela Berlin se prevede în adevăr independenta României, dar nu garantarea neutralității sale de că-

tră marile puteri, încât teara se vede sălita a reflecta la marile state învecinate și, practic vorbind, va trebui să ajungă sau în sfîrșit puterii Rusiei și în sfîrșit puterii Austro-Ungariei.

Precum se știe, România actuala cuprinde în secolul trecut și provînția Bucovina și Basarabia, care pe atunci erau ale Moldovei. În cursul vremii, comunicația, care devin tot mai strânsă între această teară și vecinătatea ei a lui Bucovina, în primăvara anului 1878 însărcină statul să opun tuturor amenințărilor Rusiei pe calea decedă tutœană dorit pretest. Astfel Austria lui Bucovina prin tratatul încheiat cu Turcia în Mai 1775, remând în Indiașia cestinuie, dacă renunță la pretinenția ei formilate de mai naînătă asupra terrei românești, precum și asupra Bosniei și Serbiei (vezi asupra acestui punct Intemeicos Zinckenstein, Osman, Geschichts VL, p. 155). Rusia nu lăua Bucovina prin pacea dela Bucovice (28 Mai 1812), deoarece Moldova din partea Prut și Nistru, aşa dar jumătatea Moldovei. Dar în preliminările păcii, care să stabilisească deja pe la finele anului 1811 între generalul Kutsuf și Galib Efendi, Rusia pretinse și obținere întregă teritoriul până în Prut. O privire pe chartă ajunge spre a vezi, că aproape întregă Moldova a fost perdută către Rusia. Numai înaintea lui Napoleon I în contră „se-miasnașilor” dela Nord îl incurgă pe Sultan să nu confirme preliminările și sill pe Rusia să se multămărească cu Basarabia. Aceste toate la începutul acestui secol.

Dacă aruncăm oapne și privire asupra stărelor Românilor basarabieni de sub Rusia, precum și asupra stărelor Românilor din Bucovina, Transilvania și Banat de sub Austria, observăm o deosebită inverză: România din Rusia sunt nimicizi; România din Austria prosperează; Rusia e o monarhie, care miste naționalitățile, Austria le conservă! Rusia e statul absolutismului centralist și euceritor. Austria rămâne în esență un stat federativ al comunităților dintr-o diferitele sale naționalități. Nu mai există în Basarabia nici o scola românească, nu se tipăresc în Rusia o carte ori o joacă românească; nici un sătirăpăt românească nu poate trece de dinafără preste granitale Rusiei: naționalitatea românească, ca atare, a disperat aproape într-Rusia, în curs de cincidecă de ani.

Cu total astfel în Bucovina austriacă. Nimic nu se opune aci din partea statului desvoltat biserice românești, a scolilor române, a culturii române. Se tipăresc cărti și foi românești, limba și literatura românească a obișnuit de studiu în licee și la universitatea din Cernăuți, ba chiar îndeosebi nostru un Român din Bucovina, baronul Petruș, a fost ministru de stat al Austriei sub Hohenwarth în calitatea sa de reprezentant al naționalității române.

In România, în fine, s'au schimbat vremurile dela 1775 și 1812. Nu mai e cu putință de a întrebuna această teară ca pe o massă moartă, ca pe o moarte între pările învecinate. Domnia coruptă a fanariotilor, favorizată sistematic din Constantinopol, a încrezat; Inel însă continuă să transmite o proprie viață națională în noul corpul ei; ca se sinte apartinește de cultura și apusul și a încrezut pe a prețui: se observă o literatură încreștoare și înainte de toate se observă un fapt, care nu există în alte părți în estinșuna aceasta, ca toti ministri ei, toti profesori ei de universitate, mareșa maioritatea a deputaților, a senatorilor, a prefectilor și a judecătorilor din România, sunt oameni cu o cultură sistematică primărită în Franță, Germania, Austria,

Bulgaria, și familiarizați cu succesa precum și cu tradițiile culturale apărute aene a Europei. E numai o consecuență a acestei stări de lucruri, dacă în fruntea statului român e o disidență din cea mai însemnată casă domnește a Europei apusene.

Ajă nu mai e de gândit la o răpire de nație în felul apăcarătorilor și români, nici la legădurea îndoielnică din partea românilor de astăzi, căci orice-șii și aduce aminte, cum în primăvara anului 1878 însărcină statul să opun tuturor amenințărilor Rusiei pentru calea decedă tutœană dorit pretest. Astfel Austria lui Bucovina în Mai 1775, remând în Indiașia cestinuie, dacă renunță la pretinenția ei formilate de mai naînătă asupra terrei românești, precum și asupra Bosniei și Serbiei (vezi asupra acestui punct Intemeicos Zinckenstein, Osman, Geschichts VL, p. 155). Rusia nu lăua Bucovina prin pacea dela Bucovice (28 Mai 1812), deoarece Moldova din partea Prut și Nistru, aşa dar jumătatea Moldovei. Dar în preliminările păcii, care să stabilisească deja pe la finele anului 1811 între generalul Kutsuf și Galib Efendi, Rusia pretinse și obținere întregă teritoriul până în Prut. O privire pe chartă ajunge spre a vezi, că aproape întregă Moldova a fost perdută către Rusia. Numai înaintea lui Napoleon I în contră „se-miasnașilor” dela Nord îl incurgă pe Sultan să nu confirme preliminările și sill pe Rusia să se multămărească cu Basarabia. Aceste toate la începutul acestui secol.

Nu e nevoie de a insistă prea din cală afară asupra testamentului lui Petru cel Mare, care ar fi apărut, după cum se dice, nici de a credre pe cuvînt scrierea lui Fadieff privind toate la felurile politice rusești. Un luan însă s'abstine după ultima evoluționă a cestinuiei orientale: La căderea apropiată a Turciei europene, Rusia nu mai apare ca apărător național al creștinătății contra islamului (căci creștini sunt Austria, Anghlia și Franța, asemenea), ci ca manăstirea specială cu interesele ortodoxe și slave. Si România stă în legătură cu Rusia, prin ortodoxie, slavismul însă e despărțit de Rusia. În secolul nostru a scăzut însă importanța unor forme religioase speciale, dar să se accentuează în locul însemnatelor conșințe naționale. Deçi, în politica rusească, ortodoxie și coaja, slavismul simbolice tendențelor.

Dacă după programul lui Fadieff, Rusia voiese, pentru a rezolva criza orientală, creare unor mici principate autonome, care să fie unite într-un teritoriu comun și să stanțipeze în spălătorii rusești, prin îndurare oarecum sau prin naționalitate, atunci România îi stă în cale. Identitatea credinței religioase îi va uni tot atât de putin, precum și unii catolicii din Austria pe Germani cu Italiani. Societatea din România e în esență religioasă; de dragul crucii ortodoxe nu se va ridica o mană în România. Astfel nu e cu putință o direcție comună între Slavici din Balcani și Români; tendențele lor sunt vertical peste oală: privirea Slavului și îndreptare spre Nord, a Românilor spre Apus.

Astfel stă lucrurile, române să întrebă: dacă Rusia a fost prudentă când le-a luat Românilor atât de repede și fără serupul ultimelor lor bucate de la Basarabie? Iliașu, statul creștin ortodox, care ar fi să se ridice sub scutul Rusiei pe rîuriile Tisicei, să mai poate să intre într-o lăpușă de la Basarabie? Dar cand Rusia, sub pretestul apărerii creștinătății contra

ar fi numai o repetare a materialului imprestăt, deoarece în modul acesta cunoști, și nu o subsumare în acelaia sub anumite puncte precise și apelarea lui în un anumit sistem. În consecință cu tractarea partii dogmatică și a omului și cu apărarea spirituală (care bine trezisă vîțea creștinestă) a dragostei și sănătății, tractându-se și acest material după voliozici și can analog pretenziile noastre pentru elevii celor 5 cursuri prime. Meritul desebit și nedisputabil al acestei părți constă în aceea, că după cele din acolo superioară fericeirei vecinice rezultă din sine însăși și din inferioritate și pe calea unei pământuri cum vede a reușit în momentul usităi pănică acum." Darul sprijină viața de cete nițăcăștigă — după dica carte, prin o credință viină curată la Iudeu și nu prin o încrere care lat înusit, care ne face datorinile conducețoare spre fericeirea pământescă. Uzuritorii fericeiri noastre pământesc sănună noi însă întrucătătorie dejeasă, care dă fericeiri acesteia facultate, a căi conducețoare spre fericeirea eternă. Aceasta și altfel de rezultări dovedesc suzerinătatea acestei articole fată cu ea usitată pănică acum, pentru că merită și nu lipsă din biblioteca nici unui învățător, patindu-ă de îndigătările de lipsă pentru predările religioase în cele 4 cursuri prime din scola poporului.

Ea conține întrebare, că poate cărtică numită servă de manual pentru cele 2 cursuri ultime din școală, pentru cări am constată nevoie să introducem unele cărți și trebuie să urmăreștem să se situeze în ceea ce privește credință religioasă? La aceasta — voință a ramână consecuvență observărilor de sus despre carei credem, că sănătățile lor, trebuie să respondem, nu! Cu toate aceste repetiții, că nu disputăm nici de meritul d. autor a cărții din cestei, căci ne a dat mult mai mult decât ne a promis: ne a dat „*Un început de joacă bună*” pe un teren atât de puțin lăurat la noi.”

Mai favorabil trebuie să ne fie respinsul la o asemenea întrebare făcută cu un egor: care a părăsit de către valuri presă și se adă de la judecători și consilieri să se situeze în ceea ce privește credință religioasă? La aceasta — voință a ramână consecuvență observărilor de sus despre carei credem, că sănătățile lor, trebuie să respondem, nu! Cu toate aceste repetiții, că nu disputăm nici de meritul d. autor a cărții din cestei, căci ne a dat mult mai mult decât ne a promis: ne a dat „*Un început de joacă bună*” pe un teren atât de puțin lăurat la noi.”

Mal favorabil trebuie să ne fie respinsul la o asemenea întrebare făcută cu un egor: care a părăsit de către valuri presă și se adă de la judecători și consilieri să se situeze în ceea ce privește credință religioasă? În Silișan, „*E. Catechismul*”, pentru învățățemantul religios în scolarele primare de Moise Toma, adm. prot. și as. cons. prelucrat de Simeon Popescu, profesor de teologie. Recomandare nu nefavorabilă, susținută cărticei publicate în acest prețut diarii și o dovadă elatantă din buna primărie a cărții și a la felă a publicului interesat de ceea ce vîdîm întrumentul religios. Importanță acestui învățățemant, care mă îndemnă să îșe de circumstanță mă îndreptără, să chiar mă neconsețescă — cu toate că a egit o recenzie — a reveni asupra cărticei prezente, căci și sănătățile mele permisă a anticipa această — ea intrunesc toate însinurările postulate de noi pentru un manual, ce trebuie dat în mâna elevilor din cele 2 cursuri din urmă: al 5. și al 6.

In formă consecutivă cathecheticii d. autor cărții sunt stată ca practic că și ca teoretic pe terenul nostru trebuie recunoscute, desfășură pe 69 de pagini întreg materialul dogmatic și etic menit pentru scolarele populare: observând în butul tuturor grădăților cales inducătiva și ferindu-se că se poate deducă din ceci

obositare și nelințelese. Materie și împărțită după cum s-a arătat de la recenziea citată — în trei părți, pe baza credinței, nedejde și a dragostei. Numitoare părți premurate o secură introducere a omului și a apărarea spirituală (care bine trezisă vîțea creștinestă) a dragostei și sănătății, tractându-se și acest material după voliozici și can analog pretenziile noastre pentru elevii celor 5 cursuri prime. Meritul desebit și nedisputabil al acestei părți constă în aceea, că după cele din acolo superioară fericeirei vecinice rezultă din sine însăși și din inferioritate și pe calea unei pământuri cum vede a reușit în momentul usităi pănică acum.

Dar fiind că din fapturile și din puterea lui Iudeu putem cunoaște numai aceea, că este în insă și acordă o ușoară credere în tradiție, sănătățigă — după dica carte, prin o credință viină curată la Iudeu și nu prin o încrere care lat înusit, care ne face datorinile conducețoare spre fericeirea pământescă. Uzuritorii fericeiri noastre pământesc sănună noi însă întrucătătorie dejeasă, care dă fericeiri acesteia facultate, a căi conducețoare spre fericeirea eternă. Aceasta și altfel de rezultări dovedesc suzerinătatea acestei articole fată cu ea usitată pănică acum, pentru că merită și nu lipsă din biblioteca nici unui învățător, patindu-ă de îndigătările de lipsă pentru predările religioase în cele 4 cursuri prime din scola poporului.

Ea conține întrebare, că poate cărtică numită servă de manual pentru cele 2 cursuri ultime din școală, pentru cări am constată nevoie să introducem unele cărți și trebuie să urmăreștem să se situeze în ceea ce privește credință religioasă? La aceasta — voință a ramână consecuvență observărilor de sus despre carei credem, că sănătățile lor, trebuie să respondem, nu! Cu toate aceste repetiții, că nu disputăm nici de meritul d. autor a cărții din cestei, căci ne a dat mult mai mult decât ne a promis: ne a dat „*Un început de joacă bună*” pe un teren atât de puțin lăurat la noi.”

Mal favorabil trebuie să ne fie respinsul la o asemenea întrebare făcută cu un egor: care a părăsit de către valuri presă și se adă de la judecători și consilieri să se situeze în ceea ce privește credință religioasă? În Silișan, „*E. Catechismul*”, pentru învățățemantul religios în scolarele primare de Moise Toma, adm. prot. și as. cons. prelucrat de Simeon Popescu, profesor de teologie. Recomandare nu nefavorabilă, susținută cărticei publicate în acest prețut diarii și o dovadă elatantă din buna primărie a cărții și a la felă a publicului interesat de ceea ce vîdîm întrumentul religios. Importanță acestui învățățemant, care mă îndemnă să îșe de circumstanță mă îndreptără, să chiar mă neconsețescă — cu toate că a egit o recenzie — a reveni asupra cărticei prezente, căci și sănătățile mele permisă a anticipa această — ea intrunesc toate însinurările postulate de noi pentru un manual, ce trebuie dat în mâna elevilor din cele 2 cursuri din urmă: al 5. și al 6.

a) tractarea despre Djen (Tatal, Fiul, Spiritul său);
b) tractarea despre Biserica; și
c) tractarea despre viața vecinie.

a) Despre Dumnezeu

(Tatal, Fiul și Spiritul său.)

Articolul I. din simbolul credinței în însășițe pe Djen Tatul este pe factoriul color vîzător: a lumii visibile, și a color nevîzător: a lumii materiale, a Angeliilor și a sufletelor omenești. Articile II—VII încă, tractă despre Dfin, Unul nascut care însușă născut din Tatul și este vecinie ca și Tatul și împreună încărcături cu lumeni și cu lumeni (art. II). Asadar Djen-Fin și a pogorti între canoni fizicii să se insușă om: să născă din Djen sănătății și din Maria Fecioară și luând astfel prin nascere firea omenească ne-măntuit de mortali și ne-a dăruit erășii viața de veci. (art. III) Măntuirea no-o eșoperă Fiul: din-dește pentru noi morții prin Cruce cu firea sa omenească (art. IV) După

¹⁾ Împărțirea aceasta este cu total multă mai mare decât în ceea ce rezultă din recenziea citată de Djen Tatul, part. II. Doctrina despre Djen Sfinx car par. III, doctrina despre Djen Duhul și, în caru din urmă apoi se înțelege că este în ceea ce vîdîm întrucătătorie ecclastologică și împărțire, care nouă și se pare lacătușare, pe cînd după împărțirea din cărticea citată incurcăturile se evită.

călcarea morții prin moarte sa adecură după ridicarea ostendă strămoșegei a inviat Fiul (art. V) și s'a suțit la corinii cu trupul său preșimbrat și adusă între mărtirea cu deosebită dimpreună cu Tatul (art. VI). De asemenă avându-se și o comparație, ci ca adesea (art. VII) Articolul VIII. cum-prinde mărturisirea noastră despre a III. față a și a Treimii: Duhul (Spiritul său), rest, refinitorul viaței suferesci a omeneilor, luminatorul credinciosilor și îndrepătorul societății omenești. Prin caracterizarea acestea ne pun cărticei în poziția de a pute răspunde la întrebarea: ce însemnată „Cuvântul său, Treime” și a cărei asemenea mai bine nimănă din autor: a nu se sabotează dela calea inducătivă. (Va treba).

Estras din foaia oficială Budapest Körölyi.”

Licitatiuni: în 22 Februarie și 23 Martie imob. soției lui Iacob Fenichel în Aied (Iudee, cerc); în 19 Februarie, și 23 Martie imob. lui Vasile Blăoia în Stoeni (judee, cerc. Mediaș); în 18 Februarie, imob. lui C. Hahmarius în Brăila (judee, cerc); în 12 Februarie, imob. lui Ioan Săvâră în Buiu (judee, cerc. Sighișoara); în 18 Februarie, imob. lui Wolff Schwarz în imob. Căsanei Pan și sasături Borsa în Tacea (judee, cerc); în 11 Martie și 22 Aprilie imobilele pictătoare de masă concursă și soției lui Iosif Apentaller în Oprenil (trib); în 7 Martie și 12 Aprilie imob. lui Ioan Stăvar în Buiu (judee, cerc. Mediaș); în 20 Februarie, imobilă montessoriană după Teodor Apolzan în Sibiel; în 12 Februarie, imob. lui Ioan și Catarina Lühr în Silișan; în 14 Februarie, imob. lui Michael Grün în Turnișor (trib, Sibiel); în 5 Martie, imob. lui Iosif Apentaller în Budești în Sângiove (judee, cerc); în 7 Martie și 12 Aprilie imob. Iosif Iacob în Buiu; în 19 Februarie, și 23 Martie imob. lui Vasile Badiu în Stoeni (judee, cerc. Mediaș); în 16 Februarie, și 16 Martie imob. lui Martin Hirsz în Nireup-mure (judee, cerc. Sighetu Mare).

Nr. 8.

[9] 1—3

CONCURS.

Pentru ocuparea vacantei parohiei de clasa a III-a După-pără-Valeasă, conform hărției ven. cons. archid. de do 12 August Nr. 2381 B 1880, se scrie concurs până în 28 Februarie st. v. s. v. a. c.

Emolumentele sunt:

1. Delta 150 familii à 20 cr. 30 fl.
2. Venitul dela cimitirul 10 fl.
3. Venitela dela epitrafil și alte funcțiuni 140 fl. Suma venitelor 180 fl.

Doritorii de a concura la această parohie trebuie să și asternă petițiile măritate cu documentele recentate în sensul „Statutului organic” și al reglementului congresual din anul 1878, la semnătura oficii prebiserită în termenul defișăt.

Brad, 12 Ianuarie 1881.

Official ppribeseril gr. or. și Zarandului în contelegeră cu comitetul parochial respectiv.

Nicol. I. Miheltianu m. p.
protopop.

Nr. 9.

[10] 1—3

CONCURS.

Pentru ocuparea vacantei parohiei de clasa a III-a în Tărățel, conform hărției Cons. Archid. de do 18 Decembrie Nr. 3097 B 1880, se scrie concurs până în 28 Februarie st. v. a. cur.

Emolumentele sunt:

1. Delta 106 familii à 50 cr. 53 fl. val. aust.
2. Venitela dela epitrafil și alte funcțiuni 333 fl. v. a.

Suma venitelor 333 fl. v. a. cur.

Doritorii de a concura la această parohie trebuie să și asternă petițiile măritate cu documentele recentate în sensul „Stat. Organic” și al reglementului congresual din 1878, la semnătura oficii ppribeseril Brad în termenul defișăt.

Brad, 12 Ianuarie 1881.

Official ppribeseril gr. or. și Zarandului, în contelegeră cu comitetul parochial respectiv.

Nicol. I. Miheltianu m. p.
protopop.